

LBRIS

We know
books

D.B. STONE

JULLH

CEA DINTÂI PUTERE

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Prefață

Într-o noapte ce nu anunța prezența unor evenimente deosebite, pe cerul senin a apărut un șir lung format din stele ce se diferențiau de celelalte printr-o strălucire atipică. Acestea traversau văzduhul, urmându-se una pe cealaltă într-o ordine aproape exactă. Erau luminile sateliților Starlink lansați pe orbita Pământului de către o companie dedicată în domeniul spațial. Scena apariției lor a reprezentat punctul de plecare pentru această poveste clasică, fantasy, reprezentând modul cum oamenii puteau observa coborârea zeilor din vechime.

Am asemănat atât apariția, cât și traseul zeităților cu cel al acestor sateliți, fiind impresionat de echilibrul și deplasarea perfect sincronizată a acestor corpuri luminoase neînsuflețite.

Lucrarea de față transpune cititorul în trecut, într-o lume străveche caracterizată de o atmosferă de basm, în care lucrurile se definesc și capătă sens pe parcurs. Provocarea supremă a fost alegerea unui limbaj arhaic, format din cuvinte și expresii vechi, menite să ajute cititorul să se integreze cât mai bine în atmosferă. În această direcție pot fi de folos și imaginile create cu ajutorul inteligenței artificiale. Acestea vor lucra împreună cu imaginația cititorului, astfel încât întâmplările și specificul personajelor să fie înțelese cât mai bine.

Caracteristic domeniului fantasy, această poveste

scoate la iveală și personaje stranii, al căror destin se derulează prin situații palpitate. În tumultul aventurilor, armele de putere și animalele fantastice au un rol definitoriu.

O altă provocare a fost aceea de a renunța la o parte dintre elementele care definesc ramura fantasy cunoscută și de a crea personaje și creaturi mistice originale. Scopul a fost acela de a aduce un plus de noutate care să captiveze cititorul.

D.B. Stone

Capitolul 1

Bătrânul din abur

Vântul sufla cu vuiet puternic și forța vegetația să se lege sub atingerea sa neconținută. Părea că aceasta se apleacă pentru închinare, înaintea vreunei divinități nevăzute. Culmile împădurite se îmbrăcaseră deja în culorile vieții, iar acum își legănau podoaba lor verde sub mângâierea rece a curenților de aer. Deasupra, la orizont, cerul era construit din îngrămădeala norilor de un albastru vinețiu. Erau ultimele puteri ale zilei, care treptat au fost biruite de negura nopții. În toată întinderea nu mai puteai vedea nicio urmă de lumină. Ținutul dintre Munți s-a învăluit în tăcere și în întuneric. Doar vântul își continua goana sa neoprită și răscolea pletele ostașilor istoviți. Din când în când, răzbătea prin văzduh răcnetul sfâșietor al vreunui creytaq. De văzut, nu-l vedea nimeni, dar știau cu toții că acolo era un zburător teribil care plana deasupra tuturor. El era, din câte știam, cel mai puternic animal dintre toate câte au fost create de Eterni.

— Să facem tabără aici! a spus căpetenia oștenilor. Ajutați bătrânul să descălece și să se facă o lumină! Ceilalți, legați-vă caii!

— Prea bine! a spus un soldat mai în vârstă. Vom vedea dacă pe vântul acesta va putea aprinde focul!

— Trebuie! a rostit aspru conducătorul.

Spunând acestea, căpetenia a descălecat în

întineric și a strigat:

— Welproq!

— Da, domnul meu! am spus către el.

— Dacă nu poți aprinde vreascurile, am să te înfrățesc cu cel din urmă condamnat la moarte!

— Da, căpetenie! am adăugat cu o ușoară descumpănire în glas.

Trebuia să aprind focul, iar treaba aceasta necesita timp. Aveam de frecat lemnul uscat pentru a obține lumină, dar mai ales căldura necesară destinderii oamenilor noștri. Lucrul acesta ar fi trebuit făcut mult mai devreme, pe când încă era lumină, dar probabil căpetenia a dorit continuarea drumului pentru a ajunge într-un loc prielnic popasului.

Însoțeam acest grup de oșteni cercetași și trebuia să îi ajut în orice mi se cerea. Porunca aceasta o primisem direct de la prinț și trebuia să mă supun necondiționat. Tatăl său, fiind cărmuitorul cetății de care aparțineam, făcea ca și fiul să aibă aceeași putere.

Căpetenia, sub ordinele căruia slujeam acum, era un bărbat negru, masiv și cu nasul cărn, ce avea ochiul stâng lipsă și o cicatrice mare deasupra arcadei. Probabil că o dată cu această rană își pierduse și globul ocular. Avea însă în orbita unde fusese un cristal rar, de culoare violacee. Restul oștenilor îl strigau Gordum sau «Căpetenie». După felul cum arăta, era de înțeles că dădea dovadă de o mare asprime față de cei din subordinea sa. Hainele sale erau confecționate din piei de animale atent cusute și cânepă țesută la război. Legăturile de pe brațele sale puternice arătau gradul pe care îl avea în oastea burului. Era căpitan de culoare roșie, iar asta arăta că își câștigase această poziție prin curajul și vitejia de care dăduse dovadă în desele altercații dintre burri. Pornirile sale împotriva

mea apăruseră acum o săptămână, când am refuzat să însoțesc grupul său de cercetași întrucât eram un mesager regal, iar treaba mea nu era să umblu cu niște indivizi ce răscoleau câmpurile și pădurile după iscoade dușmane sau după alte nimicuri. Până la urmă, cuvântul prințului m-a obligat să mă alătur lor, dar mai târziu urma să aflu de ce anume a vrut burul să merg cu această ceată. Partea bună a fost că pedeapsa pe care am primit-o pentru această „obraznicie” a fost să merg pe jos și să țin pasul cu animalele. Alergatul peste câmpuri este plăcerea mea de-o viață. Durerea apăsătoare pe care o resimt uneori în piept este alinată cu succes atunci când alerg și fac efort.

Acum misiunea noastră luase o altă întorsătură, datorită faptului că înzestrații din codrul Hor, ne-au încredințat acest bătrân pentru a-l duce burului nostru. Se pare că acesta avea o solie din partea acestor vrăjitori-jullh. Dacă Gordum ne-ar fi spus adevăratul motiv pentru care ne-am abătut către pădurea Hor, poate că lucrurile ar fi stat altfel, iar întâlnirea cu oamenii jullh ar fi avut loc în alte circumstanțe. Dorința arzătoare a căpeteniei noastre era aceea de a prinde un brudvok, iar această creatură se găsea prin zona aceasta. Legendele din popor spun că membrele acestui mic animal ar putea vindeca sau chiar înlocui unele părți lipsă ale corpului omenesc. Nu știam cât de adevărat era acest mit, dar se pare că masivul Gordum voia să își recapete ochiul lipsă folosindu-se de acest animal creat de către Eterni. Avea cu el chiar o mică păpușă din zdrențe, care închipuia această creatură pe care voia să o atragă în cursă. Păpușa semăna cu un patruș sau poate cu o pasăre cu patru picioare. Avea gheare lungi, groase ce semănau cu degetele omenești și aripi mici ca de cioară, vopsite cu pete galbene.

Am continuat frecarea lemnului, iar gândurile mele s-au risipit în momentul când un firicel de fum și-a făcut apariția. De văzut nu puteam să îl văd din cauza întunericului gros, dar puteam să simt mirosul de lemn ars. În curând au apărut mici scânteii care s-au aprins în pudra de lemn ce trebuia să ia flamă datorită frecării intense. Am pus mâinile în jurul micilor tăciuni și am suflat foarte ușor spre văpaia firavă, iar asta a făcut ca focul să se arate în sfârșit: mic, gracil, dar totuși viu. Izbutisem! Aveam cu mine iarbă uscată și mici vreascuri, pe care le-am așezat cu grijă peste flacăra firavă. Lemnele mai mari erau cărate de către ceilalți oșteni și au fost aduse degrabă. Făcusem treaba aceasta încă din copilărie, și anume aprinsul focului, dar presiunea pe care o puneă căpetenia Gordum asupra mea îmi făcea mâinile să tremure de ciudă. Totuși, focul a prins să trăiască, alimentat fiind imediat de lemnele mai groase.

— A reușit! a spus soldatul trecut de prima tinerețe. Se pare că mesagerul acesta știe să se descurce și cu alte lucruri și nu doar cu purtatul răvașelor!

— Aduceți moșneagul lângă foc! a spus căpetenia. Trebuie să îl protejăm de frigul nopții.

Oștenii au adus bătrânul în apropiere de flacăra. Au pus pe el o învelitoare din piele groasă de oaie și l-au lăsat să se odihnească la căldură. Stropii de lumină jucau straniu pe chipul tuturor. Strălucirea ochilor fiecăruia îți dădea senzația că toți vor să te piardă. În realitate, viața de ostaș în armatele burrilor, presupunea lipsuri și greutate. Ciondănelile dintre conducători pentru teritorii angrenau tinerețea și puterea bieților soldați. Dacă ar fi fost doar asta, nu cred că ar fi presupus o așa mare problemă, dar apăsarea și teroarea din partea Celui Căzut aducea deznădejdea până și în inimile

celor mai tari luptători. Pentru el, fiecare dintre regate trebuia să pună deoparte și să plătească bir din tot ceea ce aveau: oi, boi, grâu, miere și orice alte bunuri. Ori, ca să poți face asta, era nevoie de oameni, teritorii și resurse cât mai multe. De aici izbucneau și conflictele între oștirile regatelor noastre.

Un alt ostaș a scos ceva de mâncare și ne-a împărțit tuturor: caș de oaie uscat și grâu copt pe lespede. Boabele erau destul de bine pregătite, iar sarea din caș le dădea un oarecare gust plăcut. Căpetenia s-a uitat către bătrân și i-a spus:

— Am primit ordin din partea căpeteniei jullh să nu vorbesc cu tine și să nu te întreb nimic! Ce să fie cu asta, moșule?

Omul cel în vârstă mânca liniștit și înghițea cu greutate boabele de grâu. Lipsa mai multor dinți făcea din mâncat o treabă grea și migăloasă. La prima vedere, moșul avea peste nouăzeci de ani, dar strălucirea ochilor săi parcă era a unui tânăr de douăzeci. Părea că nici nu se sinchisește de căpetenia noastră. Abia după ce a terminat de mâncat, și-a deschis gura și a spus către Gordum:

— Dacă ai anumite ordine, de ce vrei să le încalci? În plus, voi nu sunteți pregătiți ca să aflați ce anume știu și ce anume port cu mine. Sau vrei să fii și tu înfrățit?

— Nu, bătrâne! a spus căpitanul. Dar eram curios de ce anume trebuie să te păzim cu prețul vieții. Puteau să te aducă chiar înzestrații în cetatea noastră. Noi am căutat iscoade dușmane și nimic altceva! Au fost unele zvonuri în legătură cu o trupă de războinici dușmani, dar n-am găsit nimic și am pierdut vremea degeaba! Însă ordinele trebuie urmate!

Era oarecum interesant să ascult cum căpetenia noastră ocolea adevărul. De căutat iscoade, am căutat,

dar activitățile cu prinderea brudvokului, din zona codrului Hor, nu au fost amintite.

— Dar nu vă este frică de faptul că pot fi gurgveeni pe aici? a întrebat bătrânul.

Căpetenia a făcut cu mâna un semn de lehamite ca și când nu l-ar interesa. Bătrânul a privit mirat către el și a continuat:

— Știi măcar cum arată un gurgveen? Sau poate ce sunete scoate? Sau ce miros are carnea sa blestemată?

— Doar vechile desene ne-au zugrăvit chipul lor! a continuat căpetenia. Nimeni n-a văzut vreunul și eu, personal, nu cred că există așa ceva! Sunt doar plăsmuiri striccate ale gândurilor unora!

— Se vede că nu știi despre ce e vorba, căpetenie! Dar cum îți explici plătitura birului? Unde crezi că se duce toată dijma strânsă de oameni cu atâta greutate?

— Aici părerile sunt împărțite! a spus căpitanul. O parte din populație crede în existența greșiților din povești, dar cealaltă parte crede că Teltroq cere acest bir doar pentru a-și cumpăra neveste de la alte popoare îndepărtate, iar prețul lor presupune dijma cerută nouă.

— Poate că tu, căpitane, vei afla mai multe dacă vei rămâne în viață! a continuat bătrânul. Poate că la un moment dat vei vedea că acești gurgveeni sunt reali. Dar cel mai bine pentru tine ar fi fost să nu te fi născut. Urgia Celui Căzut face ca oamenii să își blesteme zilele! Asta, mai ales în ziua Marelui Măcel.

S-a făcut liniște. Era apăsătoare. Fantasmele flăcărilor ce mușcau aerul de deasupra lemnelor incandescente, făceau ca aceste cuvinte rostite de bătrân să creeze un efect de spaimă. Mi-am luat inima în dinți și am hotărât să aflu mai multe lucruri de la acesta. Prin aceasta încălcam oarecum ordinele primite, dar aveam senzația că și căpetenia noastră avea

aceeași curiozitate. Pedepsele pentru insubordonare și neascultare erau foarte grele. Aveam spatele, brațele, burta și pieptul, pline de cicatrici rămase de la biciuirile din anii trecuți. Totuși, aveam un curaj în a sfida aceste lucruri, căutând să ascult mai mult de călăuzirea gândurilor mele decât de ordinele altora.

— Dar taică, nu-i așa că ai vrea să ne spui mai multe? am întrerupt liniștea.

Bătrânul a privit către mine și a zâmbit la intervenția mea. Căpetenia însă mi-a făcut semn să tac și să îmi văd de treabă.

— Nu pari să ai nici treizeci de ani, copile! a spus el. Și în curând se vor împlini cei trei sute de ani de la Marea Bătălie. Dar aceasta nu va veni decât la timpul arătat de Făclie.

— Despre asta era vorba, moșule? a spus căpetenia. Cu astfel de povești învechite vrei să ne amăgești?

— Mărunt, căpetenie! a spus bătrânul. Dă-ți seama la vorbă! Ești tu atât de curajos ca să afli adevărul? Nu vrei să știi cu adevărat unde anume merge tot birul plătit de oameni? Nu auzi în văzduh răgetul creytaquului? Ai văzut vreodată unul?

— Cred că e doar vântul! a spus Gordum liniștit.

— Taică, am spus cu voce blajină!

— Știi, băiete! Știi că tu vrei să afli mai multe. Am să vă povestesc totuși! a zis bătrânul ațâțat în orgoliul său de purtarea căpeteniei. Oricum, eu nu cred că mai am mult de trăit. Am fost păstrat prea mult în abur. Poate mai mult decât trebuia!

Așadar acest moșneag trăise vreme îndelungată. Dacă era adevărat ceea ce spunea, atunci vârsta lui nu ar fi fost doar de nouăzeci și ceva de ani, iar faptul că aburul îl păstrase o perioadă mult mai lungă putea presupune chiar și sute de ani.

Din ceea ce știam, «aburul» sau «aburirea» era o practică a celor ce se numeau jullh de a păstra vreme îndelungată trupul de carne al oamenilor intact și în viață. Omul era adormit în acest abur și putea rămâne conservat în această stare o lungă perioadă. Cei numiți jullh erau descendenți dintre Eterni și posedau, la rândul lor, puteri sau lumini. Se foloseau de ele ca să ajute oamenii și să lupte împotriva Celor Căzuți. Într-un fel, ei erau înrudiți cu gurgveenii, dar cu mult diferiți de aceștia. Cred că acest bătrân a fost trezit din abur cu un anumit motiv. Poate că unele dintre legendele care circulau printre noi erau adevărate, iar asta urma să o aflăm în scurtă vreme.

— Voi, cei din seara aceasta, veți cunoaște taina generației voastre! a spus bătrânul cu voce domoală. E povara pe care trebuie să o duceți până la capăt. Ceea ce vă voi istorisi e o aceeași poveste ponosită de trei mii și ceva de ani. O știe și cel mai micuț dintre fiii oamenilor. O cunoaște însă ca pe o legendă sau ca pe un basm pentru copii neascultători. Dar eu am fost păstrat în viață doar pentru a menține această poveste vie!

— Te ascultăm, taicule! am spus nerăbdător.

Bătrânul s-a învelit mai bine în blana sa de oaie și apoi a tușit de câteva ori. A luat un băț și a scurmat cu el în vatra focului, forțând astfel văpaia morcovie să facă scântei. Părea că își adună gândurile și le pune în rânduială pentru a le povesti pe rând. A început așadar să depene:

— Toți au modificat aceste cuvinte, doar pentru a păstra vii între oameni speranța, pacea și dragostea. Minciunile frumos alcătuite au ținut omul să rămână neștiutor față de situațiile reale. Iar când timpul șlefuieste cuvintele, ele își pierd puterea. Oamenii uită o poveste adevărată, iar cu trecerea anilor se ajunge până acolo că

noua generație, neștiutoare și nepăsătoare, trebuie să se confrunte cu năpasta care vine fără de întârziere. Până la Marile Bătălii, care se întâmplă la fiecare trei sute de ani, au fost alte întâmplări mult mai însemnate și mult mai zbuciumate. Acestea s-au împlinit chiar printre muritori, dar capătul vieții omului n-a fost îndeajuns de lung pentru a menține nuanța credibilă și pentru a purta prin timp adevărul. Eu am împlinit, acum multă vreme, vârsta de o sută douăzeci de ani. Eram tânăr când am văzut primul gurgveen. În graiul Eternilor, gurgveen înseamnă „greșit”, așa cum și căpitanul i-a numit mai devreme!

— Va-să-zică există astfel de animale! a sărit Gordum.

— Nu sunt animale, căpetenie! a spus bătrânul. Dar pot spune că au ceva animalic în ei.

— Mhm! a mormăit conducătorul nostru.

Bătrânul a inspirat aerul răcoros al nopții și a continuat povestea sa. Ceea ce avea să spună, urma să mă pună în gardă, dar și să mă pregătească într-o manieră cum numai voința mea proprie ar fi dorit. Părea că acest bătrân a fost trezit din abur doar pentru mine, iar din ziua aceea destinul vieții mele a luat-o pe un alt făgaș.

— Acum trei mii și ceva de ani, a continuat moșneagul, Cei Căzuți au atins cu tălpile lor pentru prima oară țărâna pământului nostru. Au venit șase la număr, iar aceștia au fost dintre cei mai puternici din ceata lor. Au străpuns hotarul văzduhului coborând aici sub forma unui șir de stele mișcătoare luând apoi chipuri asemănătoare oamenilor. Deveniseră oameni ca și noi, dar aveau o altă natură. Puterea din ei i-a însoțit în fiecare părticică a trupurilor în care s-au preschimbat. Primul din ei trăiește și astăzi. Ceilalți

cinci au fost răpiți și duși în robie de către cei care li se opun și anume Etternii. Aceștia au fost și ei tot șase la număr, au coborât din văzduh în același timp cu Cei Căzuți pentru a menține echilibrul pe pământ și pentru a-și răpi adversarii și a-i duce în locul de obârșie. Puterile Etternilor erau și sunt egale cu cele ale Căzuților. Spre deosebire de ei, fiecare Ettern a fost nevoit într-un fel să-și continue dănuirea în trup de om. Căzuții și-au dorit trupuri omenești și le-au avut, dar Etternii le-au dobândit fără să le fi dorit. Carnea, de multe ori s-a dovedit a fi neputincioasă, dar totuși în această stare au fost făcute fapte mari și prin puterea pe care o au din natura lor primară, cinci dintre Etterni și-au trimis oponentii către exil și au plecat împreună cu ei în locul de unde au venit. Se știe că fiecare Ettern a avut o armă teribilă cu care să poată învinge puterea oponentului său. Toate acestea s-au întâmplat aici, printre noi, și printre munții noștri. Dar primul Căzut pe nume Teltroq, se pare că este de neînving. Sunt trei mii și ceva de ani de când Etternul care a venit după el tot încearcă să îl transfere în vechea sa poziție și încă n-a reușit!

— E vorba de Tewsurek, nu-i așa? l-am întrerupt pe bătrân.

Acesta m-a privit ușor nedumerit, ca și când ar dori să adauge ceva la întrebarea mea. S-a rezumat totuși în a răspunde scurt:

— Așa este! Primul Ettern se numește Tewsurek!

— Continuă, taică! am adăugat.

Moșneagul a privit cerul pentru puțină vreme, apoi și-a continuat povestea de unde l-am întrerupt:

— La o anumită vreme după venirea sa aici și înainte ca vreun Căzut să fie smuls, Teltroq primul dintre ei, s-a făcut remarcat datorită înclinațiilor sale de conducător.

Dar nesăbuinta și dorințele sale năvalnice față de fetele oamenilor i-au adus blestemul de a i se naște primii copii. Erau atât băieți cât și fete, iar înfățișarea multora dintre ei era diformă, pocită și chiar urâtă. Pe deasupra, se spune, că unii dintre ei erau nevolnici sau bolnavi. Aceștia au fost primii gurgveeni și, ca o soluție la această situație neprevăzută, Teltroq i-a închis în grotlele de sub munți, iar aceștia au continuat să trăiască acolo.

— Va să zică i-a condamnat! am fost de părere.

— Că i-a condamnat sau nu, exemplul său a fost urmat și de către ceilalți Căzuți care, la rândul lor, au pățit la fel. Copiii lor greșiți, proveniți din căsătoriile cu fetele oamenilor, au fost închiși în munți alături de ceilalți. Acolo ei s-au înmulțit la rândul lor și au devenit numeroși și puternici. Am aflat apoi în timpul vieții mele că în urmă cu multe sute de ani o mare parte din ei au evadat din munte și au plecat către locuri necunoscute nouă.

— Înțeleg! am spus.

— Între timp, așa cum am spus mai devreme, cinci dintre Cei Căzuți aveau să fie învinși de către oponentii lor, Etternii. A rămas așadar primul Căzut, iar sarcina sa față de poporul gurgveen a devenit o povară. O dată cu trecerea vremii, greșii amenințau din nou că vor să iasă din munte, iar pentru a ține în frâu această situație, Teltroq le-a dat voie să facă lucrul acesta o dată la trei secole. Din momentul acela a început perioada decimărilor, iar oamenii și gurgveenii se luptau și se eliminau astfel reciproc. Acum se apropie timpul ca blestemații aceștia să iasă din nou din grotlele lor.

— Hm! a spus căpetenia.

— După cum vedeți, aburul a păstrat în mine viața! a continuat moșul. Aceasta s-a luptat cu moartea în trupul meu, dar acum trăiesc și vreau să merg mai

departe doar pentru ca oamenii regatelor noastre să fie pregătiți încă o dată pentru următorul Mare Măcel. Astfel, urgia ne va lovi din nou, așa cum a lovit și până acum! Mulți nu știu ce au de făcut, dar, în final, va înțelege fiecare că o dată la trei sute de ani soarta locuitorilor din Ținutul dintre Munți e să treacă prin această încercare teribilă.

— Ai luptat acum trei secole, taică? am întrebat.

— Am fost de față la astfel de bătălii, dar nu am luptat! Bărbații noștri au învins de fiecare dată, dar majoritatea au plătit cu viețile lor. În urma ultimei lupte am fost retrimis în abur spre a fi păstrat pentru încă trei secole. Dar aceasta este ceea ce face primul Căzut. El se folosește de aceste bătălii pentru a putea controla atât masele de oameni, cât și cele ale gurgveenilor. O populație cât mai mică a oamenilor și a greșiților, e de înțeles, că se poate controla și manipula mult mai ușor. Numai că, înainte de ultima bătălie, Teltroq Cel Căzut a cerut un lucru nou: un erou ales dintre oameni, un războinic neînfricat pentru a se lupta cu el. Prin aceasta a vrut să ne arate că încă este puternic. Știa că eu voi reintra în abur, așa că a cerut să transmit și pentru următoarea bătălie aceeași dorință a sa.

— Așadar ai venit pentru a ne comunica lucrul acesta? a întrebat căpetenia.

— Sigur că da! Cum burrul vostru își are cetatea cel mai aproape de locul unde am fost păstrat și, cum oamenii jullh v-au găsit în apropiere, am fost predat vouă. Inzestrații din codrul Hor m-au protejat până în momentul de față. Acum e rândul vostru să faceți asta, iar dacă am să rămân în viață, voi lua apoi drumul către Lacul Furg, întrucât trebuie să duc tuturor celor șase burri solia conducătorului jullh, dar și cerința Celui Căzut din dimineața Marii Bătălii.

— Înțeleg! a spus căpetenia.

— Trebuie ca burrii să aleagă un om pentru a lupta cu Teltroq!

— E cale lungă până la apa lacului Furg, moșule! a continuat căpetenia noastră. Și vom vedea dacă se va găsi vreun om care să vrea să se lupte cu Teltroq Căzutul.

— Poate că voi muri înainte să ajung în poiana de lângă lac! Dar cuvintele mele sunt adevărate. În caz că nu voi reuși, vă voi lăsa sticluța mea cu nisip lichid!

— Așadar, taică, aceste legende sunt adevărate! am spus către el.

Bătrânul nu a răspuns exclamației mele. Privea către flăcările ce scăpărau în fața sa. Căpetenia și-a deschis gura și a spus:

— Lumea nu crede nimic din cauza nepăsării! Parcă fiecare își vede de drumul său. Dacă va fi să fim decimați de către acești gurgveeni, de ce ne mai luptăm între noi?

— Pentru putere, căpetenie! a răspuns bătrânul. Cei tari vor rămâne până la sfârșit. Așa a fost mereu și nu este nimic nou.

— Cum să fie asta? a întrebat conducătorul parcă nedumerit.

Moșul a oftat prelung și a întrebat:

— Cine duce greul cel mai mare atunci când se ară pământul? Plugarul sau boii săi?

— Socotesc că ar fi boii! a răspuns Gordum.

— Drept ai răspuns! Dar dacă va întreba cineva despre acel ogor, al cui este sau cine l-a arat, care crezi că ar fi răspunsul? Tot boii?

— Nu, ci stăpânul lor! a răspuns Gordum.

— Așa este! Acum lucrurile stau în același fel și cu armatele celor tari. Cine sunt văzuți ca fiind tari? Oștenii sau burrul care îi conduce?